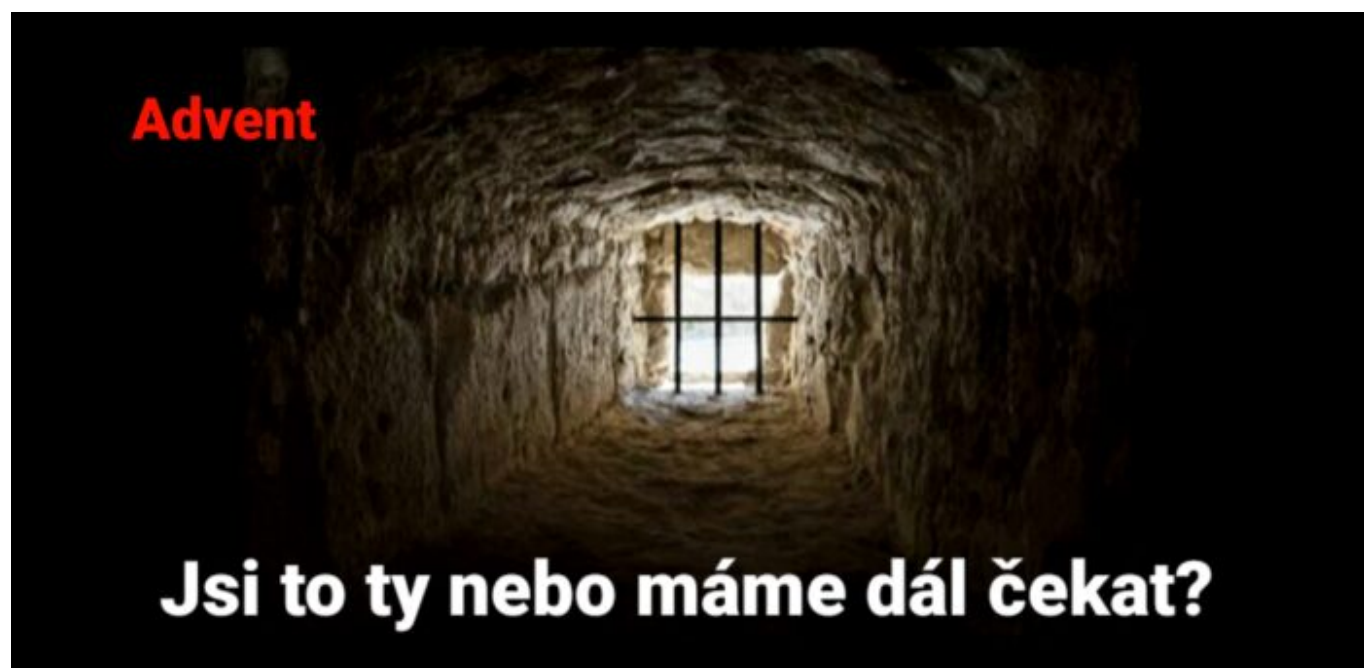

Advent: 15. Jsi to ty nebo máme dál čekat?

O čekání a o Božím království.

Advent

Jsi to ty nebo máme dál čekat?

1. čtení: Žalm 146, 5 – 10

5 Blaze tomu, kdo má ku pomoci Boha Jákovova, kdo s nadějí vzhlíží k Hospodinu, svému Bohu,
6 jenž učinil nebesa i zemi s mořem a vším, co k nim patří, jenž navěky zachovává věrnost.
7 Utištěným dopomáhá k právu, hladovým chléb dává. Hospodin osvobozuje vězně.
8 Hospodin otvírá oči slepým, Hospodin sehnuté napřimuje, Hospodin miluje spravedlivé.
9 Hospodin ochraňuje ty, kdo jsou bez domova, ujímá se sirotka i vdovy, svévolným však mate cestu.
10 Hospodin bude kralovat věčně, Bůh tvůj, Sijóne, po všechna pokolení. Haleluja.

2. čtení: Matouš 11, 2 – 11

2 Jan uslyšel ve vězení o činech Kristových; poslal k němu vzkaz po svých učednících:
3 „Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“
4 Ježíš jim odpověděl: „Jděte, zvěstujte Janovi, co slyšíte a vidíte:
5 Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium.
6 A blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží.“
7 Když Janovi učedníci odcházeli, začal Ježíš mluvit k zástupům o Janovi: „Na co jste se vyšli na poušť podívat? Na rákos, kterým kývá vítr?
8 Nebo co jste vyšli zhlédnout? Člověka oblečeného do drahých šatů? Ti, kdo nosí drahé šaty, jsou v domech královských.
9 Nebo proč jste vyšli? Vidět proroka? Ano, pravím vám, a víc než proroka.
10 To je ten, o němž je psáno: ‚Hle, já posílám posla před tvou tvář, aby ti připravil cestu.‘
11 Amen, pravím vám, mezi těmi, kdo se narodili z ženy, nevystoupil nikdo větší než Jan Křtitel;

avšak i ten nejmenší v království nebeském je větší nežli on.

Sestry a bratři,

na venkovské cestě pod jedním stromem čekají dva tuláci. Čekají na nějakého Godota a není zřejmé, kdo to ten Godot vlastně je. Jmenují se Estragon a Vladimír a čekají. To je tak všechno, co o nich víme.

Jak tak čekají, krátí si čas mluvením. Nutno dodat, že je to převážně mluvení o ničem. Není totiž jasné, jak dlouho ti dva budou čekat, zda se vůbec dočkají a co bude potom následovat. Jejich monology nic neříkají, vlastně si Estragon s Vladimírem ani nic nesdělují, jen tak mluví, co jednomu nebo druhému přinese zrovna slina na jazyk.

Nejasná minulost, podivně neukotvená přítomnost a zastřená budoucnost bez jakéhokoli obrysu a tvaru, čas pomalu plynoucí v nic neřešícím osamělém tlachání.

Maturanti si možná ještě vzpomenou, že se jedná o absurdní drama irského dramatika Samuela Becketta, které napsal těsně po druhé světové válce.

Dva tuláci představují moderního člověka, který jakoby ztratil ponětí o čase, neví odkud přišel a kam jde, čeká kdesi na cestě a zabíjí čas prázdnými řečmi o všem a o ničem.

Drama je absurdní protože nedává smysl, protože odporuje našemu rozumu.

Člověk by přece měl vědět kým je, koho nebo co očekává a proč, a především by měl mít představu, co bude následovat.

Komunikace mezi lidmi by přece měla být o něčem, o něčem podstatném, co nás všechny společně zajímá, co nás tíží a co chceme vyřešit.

Jenže takhle to právě není. Po všem, co se událo vinou diktatur minulého století, po hrůzách obou světových válek, už dávno nejsme těmi, za které jsme se považovali předtím. Historie se klidně může zopakovat. Všechno, co jsme do nedávna považovali za překonané, se může vrátit v nové síle.

Doba je tekutá, protéká nám mezi prsty, nedá se uchopit nebo usměrnit. Co platilo včera už vůbec nemusí platit zítra. Stačí jedny volby, jeden mezinárodní konflikt, stačí pár měsíců intenzivní propagandy a svět se přelije do podoby, kterou předtím nikdo nepředvídal. Možné je úplně všechno.

A tak tu, my tuláci první poloviny 21. století, stojíme na cestě, čekáme na něco nebo někoho ale vlastně nevíme na co a na koho. Krátíme si čas osamělými prázdnými řečmi a pomalu se smiřujeme s tím, že možná nikdo a nic ani nepřijde.

Sestry a bratři, omlouvám se, pokud vám úvod dnešního kázání připadl poněkud depresivní. Pokusím se to napravit v jeho závěru. Nemohl jsem si pomoci, neboť začátek dnešního textu z Matoušova evangelia vyznívá podobně chmurně.

„Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ ptá se Jan Křtitel Ježíše z vězení.

Dotaz je o to naléhavější o co víc toho o Janu Křtiteli víme. Byl to sice tulák, ale rozhodně ne někdo jako Estragon nebo Vladimír z Beckettova absurdního dramatu.

Na rozdíl od nich věděl, kdo je, věděl, na koho čeká a co bude následovat. Považoval se za ohlašovatele Božího soudu, který už je na spadnutí, soudu, kdy Bůh pokažený svět jednou provždy

napraví, kdy proradní a sebestřední zaprodanci zla budou odsouzeni a ti, kdo se včas stihnou napravit, vytvoří základ nové společnosti, kde bude vládnout Mesiáš.

Vypadalo to všechno nadějně, lidé na Janova pouštní kázání chodili v čím dál větších počtech a na znamení vnitřní proměny se nechávali křtít v Jordánu.

Problém byl v tom, že nedaleko od Křtitelovy kazatelny se nacházelo noblesní venkovské sídlo krále Heroda. Galilejský panovník z těchto manifestací prostého lidu neměl žádnou radost. Nejen proto, že se mu pod okny producovaly zástupy lidí, ale především proto, že Jan kázal o jiném králi než o něm.

Herodes pochopitelně nestál o to, aby jeho poddaní čekali nějakého jiného lepšího krále, než byl on sám. Jenže zatkněte nepohodlného proroka, když na něj lidé tolik dají! Nakonec ale nebylo zbylí. Křtitel si dovilil víc, než mohla královská trpělivost unést.

Když ho začal kritizovat osobně, když mu sdělil, že jeho královská výsost podléhá Božímu soudu jako každý jiný člověk, padla kosa na kámen.

Aby Jan Křtitel nemohl nadále působit v lidu rozruch, byl uvržen do preventivní vazby. A právě odsud posílá po svých žácích Ježíšovi dotaz: „Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“

Otázka je srozumitelná a přímá. Jan Křtitel spolu se svými žáky a zástupy, co se od něj nechaly pokřtít, nečeká nějakého blíže neurčeného Godota.

Čeká Mesiáše, nového krále, který se na základě pověření od Hospodina ujme správy věcí veřejných, odsoudí a potrestá hříšníky a udělá konečně na světě pořádek.

Lidé, kterým jsou Boží zákony svaté, budou moct konečně dýchat, nemocným a postiženým bude pomoheno, dokonce i mrtví povstanou zase k životu a všichni chudí už nebudou muset počítat každou korunu, protože vydírání ze strany mocných jednou provždy přestane.

Takhle to prorokovali kdysi dávno proroci a takovou budoucnost očekává i Jan Křtitel. Do vězeňské kobky se k němu dostávají zprávy, že Ježíš leccos z toho už skutečně dělá, ale tak nějak se mu zdá, že to není všechno. Jan je ve vězení! Jestliže je Ježíš Mesiáš, měl už by přece být z lochu venku.

Podle prorockého harmonogramu měl by hned na začátku, kdy se zjeví Mesiáš, proběhnout řádný a důkladný soudní proces. Herodes by měl sedět za katrem, ne on, Jan Křtitel!

Ale nic takového se neděje a tak je Jan v rozpacích: „Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ A Ježíš na to posílá do vězení odpověď, z níž asi nebyl Křtitel o moc chytřejší. Potvrzuje, že skutečně „slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium“.

Ano, vše nasvědčuje tomu, že Boží království je tady, že už to začalo, a dodává: „Blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží.“ Co tím chtěl Ježíš říct?

Blaze tomu, koho neodradí skutečnost, že Boží království v mém podání neprobíhá přesně tak, jak všichni kolem Jana Křtitele očekávali.

Mesiáš Ježíš vědomě a záměrně přeskočil očekávaný soud a začal s novým věkem jaksi od konce. Namísto zavrhování, odsuzování a trestání nejprve uzdravuje, pozvedá a přináší naději.

Proto je král Herodes stále u moci, proto je Jan Křtitel zanedlouho popraven, proto je nakonec

popraven i sám Mesiáš.

Však to Ježíš v dnešním textu předpověděl: „Ode dnů Jana Křtitele až podnes království nebeské trpí násilí a násilníci po něm sahají.“

Boží království už je sice tady, poměry se mění, slepí vidí a hluchí slyší, malomocní už nejsou bezmocní, chromí se mohou narovnat, mrtví ožívají a chudí už nemusí hladovět, ale mocní tohoto světa se s tím ne a ne smířit, chtějí mít své poddané slepé, hluché, přihrbené, málo mocné, nejlépe rovnou mrtvé, aby jim do ničeho nemluvili. Bůh na poslední chvíli změnil pořadí.

Na místo soudu, po kterém bude následovat nový začátek, dal na první místo právě nový začátek, nabídku uzdravení, pozvednutí, oživení. To aby se ještě na poslední chvíli všichni ti, co se nechávají posednout mocí, blahobytem a nadřazeností, mohli změnit a napravit všechno, co pokazili.

Mesiáš Ježíš, Boží Syn, vzal soudní rozhodnutí, které se týkalo nás všech, na sebe. Verdikt zavržení, trest smrti, se odehrál na popravišti zvaném Golgota nedlouho po exekuci Jana Křtitele.

Království Boží sice trpí násilím, ale je to vlastně jediná možná cesta do budoucnosti. Kdyby totiž přišel Bůh nejdříve se soudem, jak se čekalo, nevím, nevím, jestli by se vůbec našel někdo, kdo by byl osvobozen.

Však se známe. Jsme jenom lidi, tuláci vláčení svými falešnými představami o sobě a o druhých, stojíme na cestách života a čekáme na Godota. Vedeme řeči, ale jeden druhému nerozumíme a vlastně ani neposloucháme, co ten druhý říká.

Doba je tekutá, protéká nám mezi prsty, nedá se uchopit ani usměrnit. Co platilo včera už vůbec nemusí platit zítra. Budoucnost je zamlžená a nám nezbyvá než čekat a krátit si čas povídáním o tom, za koho se považujeme, co bychom byli kdyby a kdybychom mohli, co bychom udělali. To jsme my, moderní lidé první poloviny 21. století.

Ale už! Dost bylo pesimie! Stačí se podívat kolem sebe:

„Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium.“

Máme snad čekat někoho a něco jiného? Ale kdež.

Boží království už je tady. Mesiáš Ježíš žije. Když jeden otevře oči, narovná si pokřivenou páteř, zapomene na to, že sám nic nezmuže, že je málo mocný, tak to se potom začnou dít věci.

Najednou má sluch pro druhé, už nepůsobí jak mrtvola, které je všechno fuk a pro všechny chudé, ponížené a ztracené má jenom dobré zprávy.

Kupodivu, i v té naší tekuté, těžko uchopitelné době, se dá žít bez známek absurdního dramatu, to znamená smysluplně a s rozumem v hrsti. Vůbec nejlépe to jde se srdcem na dlani.

PeČ

SPCH 11. 12. 2016

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)